

PORTRÉT
MRTVÉ MILENKY

DARIA DESOMBRE

DETEKTIV MARIE KARAVAJOVÁ

xyz

Portrét mrtvé milenky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Daria Desombre
Portrét mrtvé milenky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PORTRÉT MRTVÉ MILENKY

DARIA DESOMBRE

DETEKTIV MARIE KARAVAJOVÁ

xyz

PORTRÉT
MRTVÉ MILENKY

DARIA DESOMBRE

DETEKTIV MARIE KARAVAJOVÁ

xyz

Mojí babičce, Marii Viktorovně Lazarevové

Barvy se mísí, mění se ve víno
a to pění na mých plátnech.

Marc Chagall, „Můj život“

Jsem úplně normální. Nenormální je ten, kdo nechápe
moje obrazy, ten, kdo nemá rád Velázquezze, ten, koho
nezajímá, kolik hodin ukazují moje rozteklé číselníky,
přestože ukazují přesný čas.

Salvador Dalí

ON

„Slečno, víte o tom, že máte velice něžný profil?“

„Co-o?“ dívka se k němu otočila a on vzdychl. Pěkně vypadal jen její profil. A i tak to byl spíš hravý Fragonard než to, co teď potřeboval k práci. Ačkoliv...

„Máte velice čistou linii profilu,“ řekl, když se díval do prostoduchých očí obtažených modrými perleťovými linkami. „Máte něžnou pokožku. Úplně zbytečně používáte make-up, ve vašem věku to není potřeba.“

Dívka překvapeně otevřela pusu splenou vrstvou malinového lesku. Usmál se. Normální slovní projev je pro ta děvčata něco jako jazyk z Marsu. Jak se držel zábradlí v trolejbusu, mírně se zaklonil, aby si ji lépe prohlédl. Krátké nožky a nízko posazený zadeček, plochá hrud' v levné napodobenině podprsenky Wonderbra. Koho si myslí, že tím ošálí?

„To mě jako balíte?“ zeptala se arogantně, ale v hlase jí zněla naděje. Muž vypadal velice impozantně. *Udržovanej*, pomyslela si ona,

když přejela pohledem šátek decentní barvy a klopy evidentně dražého obleku, které mu vykukovaly zpod kabátu.

„Ne,“ usmál se muž, „jsem umělec, řekněme čistý estét. Zaujal mě váš profil.“ Sklouzl pohledem k jejím rukám. Dívka pyšně zatřepala akrylovými nehty. Vnitřně se otrásl. Ty nalepené nehty s drobnými obrázky květů mu připadaly jako vrchol vulgarity a nehygieničnosti. Ale samotné ruce by nevypadaly špatně, kdyby se z nich sloupala ta zrudnost. Jsou docela proporcionální a jsou na nich milé doolíčky. Přesně jeho styl.

„Chtěla byste, abych vás namaloval?“ zeptal se jí, třebaže odpověď už znal.

„Zdarma?“ olízla si ze rtů mastný malinový lesk.

„Samozřejmě.“

„A budu se muset svlíkat?“

Usmál se – to je ale věčná dívka. Ostatně, to se dá při takovém životě čekat.

„A chtěla bys?“ odpověděl na otázku otázkou. Kašlal na to, co chce. Ale byl zvědavý. Dívka se rozhlédla, aby se ujistila, že ostatní cestující neslyší jejich hovor. Takhle brzy po obědě tu bylo málo lidí. Trošku zrůžovělá přikývla:

„No, kdyby to bylo potřeba, proč ne? Můžu.“

„A co by na to řekli rodiče?“

„Ále,“ mávla rukou, „rodiče jsou ve Vladimiru. Tady bydlím sama v podnájmu,“ hrdě vypjala hrud, „v Južném Tušině. Sice tam nemám lino a sprchu, ale to nevádí, hlavně když mám teplou vodu, že jo?“

„Ano,“ přikývl. On měl doma koupelny tři: jednu pro návštěvy (zřídkaové, ale přece jen, pro každý případ – zdědil v tomto směru otcovu známou štitivost), pak pětimetrovou sprchovací místnost

a ještě jednu, s panoramatickým oknem a velkou jednoduchou vanou, žádnou bublající vířivkou.

„Našla jsem tu slušnou práci,“ dívka nemohla přestat povídat a on se nakláněl tu nalevo, tu napravo, aby si ujasnil: *Je jí podobná nebo ne?* „Jako prodavačka v butik. Dostávám procenta z prodeje.“ Trochu rozpačitě se usmála a najednou bylo jasné, že tu určitá podoba je. „No, a rodiče mi samozřejmě pomáhají.“

„Jsi šikovná,“ řekl zcela nevhodně a vytáhl z kapsy mobil. Podíval se směrem dolů, na její nohy. *Vida! Levné boty prožrané solí byly velké jako pro slona. Co to je za zrůdnost! Jakou má velikost? Čtyřicítka?*

„To jsou máminy,“ zašeptala dívka celá rudá. „Proč bych si měla tady na sídlišti ničit pěkný boty? Nosím si s sebou do práce lodičky.“ A příčinlivě pootevřela objemnou tašku z umělé kůže.

S úlevou vydechl. „Řekni mi svoje číslo.“

Dívka mu nadiktovala svoje telefonní číslo, a dokonce se podívala na displej jeho telefonu, aby se ujistila, že si číslo napsal správně.

„Zavolám,“ řekl jí na rozloučenou.

„Tak jo!“ provázela ho pohledem, a když už sestupoval z posledního schodu, křikla za ním ještě: „Ale nezapomeň!“

ANDREJ

Stál u postele a díval se, jak Máša ze spaní dýchá. Lehce a takřka nepostřehnutelně. Ruce s krátkými nehty má schované pod příkrývkou. Tenká namodralá víčka se zlehoulinka chvějí. Copak se jí asi zdá? O temném suterénu v Podmoskovce? O uhořelém příteli z dětství? Andrej si silně protřel obličej a prohrábl vlasy na temeni. Co má dělat? Jak ji má vyvést z té slepé uličky, do které se dostala? Chudák chytrá holka. Až moc chytrá holka.

Máša ležela v nemocnici už od té doby, co chytili toho sériového vraha. Mášina sériového vraha. Máša ho hledala od svých dvanácti let, celý svůj dosavadní život a všechno, co se naučila, zaměřila na jeho hledání. Začalo to tím, že hledala vraha svého otce. A potom vraha svých nejbližších přátel a svého otčima. Až nakonec zjistila, že ti dva vrazi jsou ve skutečnosti jeden a ten samý člověk. Blízky a drahý člověk: pro Mášu i pro její mámu, Natálii.¹ Ale uplynuly

¹ Přečtěte si o tom v románu *Darii Desombre Sběratel hříchů*, vydaném v Nakladatelství XYZ.

už tři týdny a Andrej neviděl žádné zlepšení. Byl z toho vyplašený. Je to možné, že se v Máše něco zlomilo, něco shořelo? A zlomilo se to navždy?

Andrej polkl a urovnal příkrývku. Ta byla sice zcela v pořádku, ale chtěl pro ni udělat přece jen něco víc než jen přinést to hloupé ovoce, které leželo na stole a které stejně nejedla, nebo ty knížky, které nečetla a filmy (výlučně komedie!), na které se nedívala.

„Bude v pořádku,“ ve dveřích stála Natáliina kamarádka, která si je obě nechala u sebe na klinice. Jejich rodina – teď to už byly jen ony dvě, Máša a Natálie. „Brzy ji pustíme domů.“

„Doma i stěny léčí,“ usmál se smutně Andrej.

„No, nevím,“ zamyslela se na chvíli Natáliina kamarádka, aniž se na něj taky usmála. „Ale můžeme to zkusit. Samozřejmě je pošlu na terapii. Natálie se musí vrátit do práce, to ji zachránilo i poprvé, když se to stalo s Fjodorem.“

„A Máša?“ zeptal se Andrej a zadržel dech.

„Máša zůstane ještě nějakou dobu doma, bude se starat o domácnost, vařit mámě večeri a tak. A třeba vám snídaní, jestli budete mít štěstí,“ usmála se na něj nakonec šibalsky. „Všechno bude v pořádku, Andreji,“ opakovala znovu, jako by mu to chtěla vsugerovat.

Andrej chtěl přikývnout, ale místo toho trhl hlavou jako nemocný kůň. Smutně se ušklíbl. Odcházel chodbou a cítil, jak se za ním dívá.

Máša vařit neumí, řekl si pro sebe, *nesnáší to*. Byl přesvědčený, že se Máša bojí vrátit domů, do bytu, kde býval sériový vrah tak častým hostem. Jejich děsivý Méďa Běďa.

„Je mrtvý“, řekl Andrej už nahlas, jako by o tom sám sebe ujišťoval. Nejlepší Méďa Běďa je mrtvý Méďa Běďa.

MÁŠA

Z chodby k ní doléhalo tiché šeptání. Přesněji řečeno, jedovaté syčení. To mluvila máma s Andrejem. Ačkoliv – to syčení se dalo těžko nazvat rozhovorem: byl to monolog.

„Nechte moji dceru na pokoji,“ syčela hystericky matka. „Copak nevidíte, do jakého stavu jste ji dostal?! Byl jste její přímý nadřízený, měl jste za ni zodpovědnost! Zajímají vás jen techtle-mechtle (znělo to spíš jako techchchchtle-mechchchchtle)! Místo abyste pátral po tom zločinci, tak jste jí pletl hlavu! Už nikdy, rozumíte, nikdy se tu neukazujte!“

Mami, neplač! chtěla jí říct Máša. Máma vždycky takhle řečnila, když hrozilo, že se rozbrečí. Chudák máma, kdysi milovala oběť i jejího vraha. Nemohla si pomoci, prostě potřebovala nějakého obětního beránka.

„Zakazuji vám Mášu kontaktovat! Stejně spolu nemáte nic společného kromě těch maniaků! A já nechci, nepřeju si, aby se tím znovu zabývala!“

Máša pomalu přešla prstem po povrchu stěny. Slyšela, jak na podlahu dopadla taška, kterou přivezl Andrej z nemocnice. Ráno to všechno vyndával z nočních stolků v nemocničním pokoji a pod nenávislným matčiným pohledem to ukládal do kapes tašky.

Cestou domů mlčela, ale vzduch v autě byl tak plný zášti, že by se dal krájet na kousky a prodávat islámským teroristům v balíčcích s nápisem „výbušnina“.

Stejně tak mlčky vystoupali po schodech do bytu, kde si Máša sundala plášť, podala ho Andrejovi, shodila z nohou lodičky, okamžitě si šla lehnout do pokoje a tam se pohledem zapíchla do turkmenistánského koberce. Karmínové tóny, geometrický vzor v rudé, černé a modré.

„Na shledanou,“ řekl tiše Andrej.

„Sbohem,“ odsekla matka.

V koupelně tiše kapal kohoutek: kap-kap-kap. V kuchyni se o okno tloukla tlustá podzimní moucha. Máma si sundala lodičky a šla do kuchyně, nohy táhla za sebou. *Normálně takhle vůbec nechodí!* pomyslela si Máša a tu myšlenku, která jí bolestně stáhla srdce, ihned zaplašila. Znovu nastražila uši: na ulici štěbetá nějaký ptáček, do dvora vjelo auto...

Máša poslední dobou vůbec výborně slyšela. Výborně, ale selektivně. Jenom takové ornamentální zvuky, které v ní nevzbuzovaly žádné myšlenky, jako hudba bez melodie.

Ona, která od dětství jednala z pozice intelektu, se poprvé v životě bála přemýšlet. Každá myšlenka ji mohla snadno zavést k černému spáleništi v srdci, a to rovnou do jeho středu. Cokoliv mohlo vyvolat vzpomínky. Jakýkoliv úryvek písničky. Fotka v časopise. Fotografie. Aby se vyhnula vzpomínkám, raději slyšela jen ty nej-jednodušší zvuky, jako ty kapky nebo bzukot much. Všimla si jen

nejjednodušších barev: jako té rudé a modré na koberci. V žádném případě to nesmí poplést! Například karmínová. Karmínová byla nebezpečná, skrývala v sobě asociace. Ale nejhorší byla fotografie zesnulého otce, která visela naproti ní. Máša věděla, že se oči z portrétu dívají přímo na ni.

„Teď ne, tati,“ zašeptala a zavřela oči. „Počkej.“

ON

Šumění moře. To je to, co si pamatoval ze svého dětství. Ne šumění, které doprovází koupání dětí někde na Krymu, nebo šumění, které je slyšet zpozzdálí, když jsi na pláži, klepeš se zimou (Hoď na sebe něco, je vítr! Kolikrát ti mám opakovat, abys vylezl z vody ven? Chceš nastydnout?!) a přímo na pláži si loupeš uvařené vajíčko nebo s rozkoší ukusuješ z voňavého jižního rajčete, vysáváš z něj šťávu a mhouříš oči před sluncem a štěstím.

Ne, TATO vlna hlučela, neúprosně jako Ravelovo *Bolero*, kdesi v hlubinách jeho mozku. Rostla, přehlušovala všechny ostatní zvuky a tříštila se s rachotem za jeho hladkým vypouklým dětským čelem. Jeho mysl se za tímto mohutným odedávným burácením ukryla, vždy když došlo k setkání s reálným světem.

V reálném světě před ním mávala jeho macecha svými šaty. Z krepdešinu, bílými se zlatými květy, se širokou sukní a s úzkým živůtkem.

„Ty darebáku! Leňo, podívej, co provedl tvůj syn! Všechny moje šaty.“

„Jsou nadčasové, takové šaty nikdy nevyjdou z módy,“ řekla jí jednou švadlena, když poslouchal za dveřmi. Macecha stála na židli, zatímco jí klečící švadlena zakládala špendlíky lem šatů. A tyto stále módní šaty rozstříhal na krásné dlouhé pruhy. Kdyby se pověsily na balkoně a foukal by vítr, mohl vzniknout nádherný obraz: zlato na blankytném podkladu.

Rozstříhal i krátké červené šaty. A ty šedé. A zelené. Zelené měla obzvláště ráda: perfektně se jí hodily k očím. Střih byl okopírovaný z nějakého francouzského časopisu, který otec přivezl ze zahraničí, kde byl na konferenci. Macecha měla nestandardní postavu – tak tomu říkala ona.

Jejíh pomocnice v domácnosti, drahá Toma, si jednou odfrkla:

„Ani prdel, ani prsa, na co toho akademika klofla?“

„Ani prdel, ani prsa,“ opakoval. Ta fráze byla pro jeho věk příliš abstraktní, ale nesla se z ní taková nepřejícnost, že k Tomě pocítil okamžitý nával sympatií a opakoval to jako mantru ještě celý měsíc.

V podstatě jí ale Toma jen záviděla. Mladá akademikova žena toho měla hodně, do čeho se mohl muž zakoukat: těžké husté vlasy barvy zaslého zlata a široce rozevřené šedozeleňé oči s výrazem obdivného údivu (ačkoliv její obdiv získával její muž poslední dobou spíš na dluh). Když se smála, ukazovala macecha bílé rovné zuby a jemnou rukou s bledě růžovou manikúrou se chytala za šíji, jako by se snažila zadržet smích tam, kde se rodil – v samé hlubině hrdla. A když někomu, zejména někomu mužského pohlaví, naslouchala, její ruka se tiskla k něžné kůži ve výstřihu, a ta něžnost na něžnosti byla velice krásná. Ale chlapec jí nezáviděl jako Toma. Prostě ji nezáviděl. Silně a neuvědoměle. Tak, jak to umí jenom děti.

A macecha mluvila dál. Ale zvuk jejího hlasu, pronikavý a ošklivý, který měnil její jemnou tvář ve škleb, zmizel, přehlušený vlnou, její

silou, řevem a burácením: tuny vody se rozbíjely o pobřeží pouště jeho osamělého dětství. Macecha ustoupila. Zdálo se mu, že ji postříkaly slané kapky. Ale najednou se vedle ní objevil otec. Šedý, v hedvábném županu s třásněmi. A zahleděl se – ale ne na svého syna, ne – díval se kousek vedle. Chlapec sledoval jeho pohled a viděl dlouhé nůžky mířící dopředu. Znovu zvedl oči k otci. Ten se na něj díval s rozpačitou podrážděností. A právě tenhle pohled, v němž nebyla ani něha, ani soucit, chlapec nevydržel. Vtiskl se ještě víc do kouta a rozplakal se.

Protože tátu miloval. Silně a neuvědoměle. Tak, jak to umí jenom děti.

ANDREJ

Levný nový byt – to je sen každého, kdo se přistěhuje do velkoměsta. Garsonka: ošuntělá a anonymní. Nábytek samozřejmě jen z Ikey. Ubohý pokus vytvořit útulný domov pomocí nástěnných kalendářů s koťátky. Andrej otvíral kuchyňské skříňky. Byly v nich nějaké konzervy, jeden talíř, dvě vidličky a lžičky, jeden kastrol. Soudě podle připáleného dna se kastrol používal i jako pánev. Dokonce i jeho staromládenecká domácnost byla uspořádanější. Na stole ležela na viditelném místě krásná a očividně drahá kniha: Zlaté kulinární recepty francouzské Provence. V knize se zřejmě často listovalo. Andrej ji otevřel někde uprostřed. „Bouillabaisse,“ přečetl.

Podivné slovo pod barevnou fotografií, při pohledu na niž se policejnímu kapitánovi okamžitě začaly sbíhat sliny. *Tymián omyjte, osušte a otrhejte lístky. Do vývaru vložte rybu lapu lapu, tuňáka, barakudu a filet z rejnoka a z lososa.* Andrej polknul, dočetl recept do konce a dozvěděl se, že „nezbytnou přílohou k bouillabaisse jsou

krutony s omáčkou rouille.“ Ještě jednou si prohlédl ubohou kuchyňku a pocítil ostrý nápor lítosti nad nešťastnou dívkou, jejíž volný čas sestával ze čtení exotických receptů, zatímco jedla omeletu, kterou škrábala přímo ze dna hrnce. Andrej knihu zavřel a vrátil se do pokoje.

Dívka ležela na podlaze, rovně, jako by se velice snažila, aby i po smrti vypadala upraveně. Měli štěstí. Kdyby přijeli o několik týdnů později – to už by je zavolali kvůli šířícímu se zápachu –, nic už by nepůsobilo upraveně, ať by ležela, jak by ležela. Tělo našla kamarádka nebožky, měla klíče, a když Táňa zmizela, vodila si kamarádka občas do *ničího* bytu nápadníky. I dnes přišla během polední pauzy s „obdivovatelem“, jak se vyjádřila, když si přitom rozmazávala po obličeji levnou řasenku.

„Ježíši, kdo jí to mohl udělat? Proč?“ plakala kamarádka v předsíni. „Byla tak hodná, dokonce toulavý kočky odnášela z ulice a dávala je do útulků.“

Andrej se podíval na obdivovatele – macatého kluka s ěolíčky ve tvářích. Zdálo se, že je úplně vyčerpaný. Andrej sotva zadržel solidární mužské přikývnutí: kluk zřejmě v nejbližší době nebude mít náladu na sex s – Andrej se podíval do dokladů – Ljudou Kiselevovou, pokladní v supermarketu Kopějka.

„Už můžu?“ netrpělivě přešlapoval na místě mladinký neznámý odborník, ale Andrej odmítavě zavrtěl hlavou a ještě jednou si dřep u mrtvoly.

Mrtvola vypadala na pozadí tmavé plachty velice bílá. Velká dívka, na první pohled skoro bez zranění. Několik starých řezných ranek na nohou, ale Andrej si byl skoro na sto procent jist jejich původem: sám měl podobné na tvářích. Tupá břitva, rychlý pokus o krásu. Nepatrná modřina na kotníku. A hlavně – rovná modrá

linka na krku. Afixie v důsledku strangulace, ani nemusí chodit za patologem Pavlem.

„Nějaká pevná šňůrka,“ potvrdil jeho domněnku odborník. „Hele, je to jako v Turecku taková ta milost sultána.“

„Co?“ podíval se na něj nechápavě Andrej.

„Eeeuh...“ zrozpáčitel odborník. „No, byl to způsob popravy používaný u osob šlechtického původu. Sultán poslal provinilci hedvábnou šňůrku, kterou ho potom uškrtili.“

„I vy romantiku jeden,“ řekl chladně Andrej.

„Alexandr Semin,“ představil se odborník.

„Andrej Jakovlev.“ Stiskli si ruce v latexových rukavicích.

„Je to hrozný!“ trochu rozpáčitě se skoro omlouval Semin. „A ještě tu jsou tyhle kresby!“

„Hmm, kresby,“ Andrej sklopil zamračený pohled na ruce složené na prsou. V jedné ruce držel list silného papíru s nerovnými okraji. Takové okraje má papír, když se list přeloží a potom nerozřízne, ale roztrhne v místě ohybu. Nebo se rozřízne, ale třeba kostěným nožičkem na otvírání dopisů.

Na kresbě seděla trochu prohnutá nahá dívka s rukama sepjatýma za hlavou. Ale byla tu ještě jedna ruka. A tato třetí ruka jí ležela bezvládně na kolenou, dlaní vzhůru. „Úplnej mnohorukej Šiva,“ pomyslel si Andrej. Papír byl, stejně jako v minulých případech, celý posetý tmavými skvrnami, jako by byl ohmataný, ale Andrej byl přesvědčen, že je to starožitná kresba nebo napodobenina. Kresba byla krásná. Aspoň pokud mohl Andrej soudit.

Kdybych to tak mohl ukázat Máše, mihlo se mu hlavou, ta tomu rozumí. Andrej si vzdychnul. Ode dne, kdy ho Natálie seřvala, tam už nešel. Máša mu nezavolala. Nebylo mu jasné, zda má ještě deprese, nebo jestli souhlasí s matkou (co měli konec konců společného

kromě sériových vrahů?) a takového burana, jako je on, už nechce ani vidět. *Prostě jen zjistím, jestli je v pořádku,* řekl si Andrej a schoval kresbu do průsvitné fólie. *Jen to zjistím, to je všechno.*

Prstem už rychle (aby neměl čas se zamyslet a rozmyslet si to) stiskl tlačítko „volat“ a přitiskl si telefon k uchu.

„Ahoj,“ řekla Máša stejným hlasem bez života jako dřív.

„Ahoj,“ odpověděl bodře Andrej a spolknul řeči o tom, jak moc by ji chtěl vidět, přitisknout k sobě a pohladit po hlavě. „Jak se máš?“ zeptal se jí, protože mlčela.

„Normálně.“

„Co děláš?“

„Chystám si oběd.“

„Proč tak pozdě?“ Andrej se podíval na hodinky. Byly už skoro čtyři hodiny odpoledne. Máša mlčela.

„Nic si nechystáš,“ pochopil a vydechl. „Jedla jsi už dnes vůbec něco?“ Ticho. „Kde je máma?“ Opět mlčení.

„Odjela,“ zašeptala nakonec tiše Máša.

„Cože?“ zařval Andrej.

„Nekřič,“ Mášin hlas nabral trochu na síle. „Máma je na konferenci, přemluvila jsem ji, aby jela. Řekla jsem jí, že na sebe dám pozor. Že se budu dívat na televizi, budu číst hezké knížky a dobře jíst.“

Teď se odmlčel Andrej, v krku mu vyschlo rozčilením. Jak jen mohla Natálie nechat Mášu samotnou?! A ani mu nic neřekla? Jakápak televize, jaképak jídlo? Máša je teď sama v bytě plném příšerných vzpomínek, špinavých, choroboplodných vzpomínek. Co si asi tak Natálie, sakra, myslela?!

„Hned přijedu,“ řekl, nečekal na odpověď a ukončil hovor.

MÁŠA

Nechtěla nikoho vidět, ale když si Andrej usmyslí, že udělá něco, co považuje za správné, je zbytečné mu odmíchnout. Máma opravdu odjela na konferenci.

Aby ji přiměla odjet, předstírala Máša několik dní, že už má depresi za sebou (kde jen na to vzala sílu?). Všude nechávala otevřené knihy a poprosila mámu, aby jí koupila nějaké módní časopisy. Kdyby se máma jen na vteřinu zamyslela, musela by její podvod okamžitě prokouknout! Ale máma byla šťastná: módní časopisy pro dceru, která od dětství nenosila nic jiného než uniformu sestávající z tmavých džínů a černého trička, to už byl opravdu velký průlom. Máša se styděla, ale ne za ten podvod, to ne! Styděla se, že ji nenapadlo dřív, aby to před mámou hrála. Jen si to představte, pět minut si před ní listujete barevnými stránkami a je z toho tolik radosti!

Matka taky bloumala s obličejem stáhnutým bolestí a s nikým ze soucitných přátel nekomunikovala. Ale každé ráno se vypravila do

práce a každý večer se z ní vracela domů. V jejím bytí byla alespoň nějaká pozitivní dynamika, jak to Natálie sama diagnostikovala u svých pacientů.

A co Máša? Máša žila jako na dně oceánu. Někde tam nahoře, přes masu vody, prosvítal smutný sluneční kotouč, pomalu a důstojně proplouly lodě a kličkovaly mezi mořskými příšerami. Ale pro Mášu to všechno bylo jen jako stín přebíhající po obličejí. Někde daleko, v jiné dimenzi, před ní máma otvírala plnou lednici. Vysvětlovala Máše, co má jíst dnes a zítra, tady, koukni, nemusíš nic vařit, stačí to ohřát. Ale, jakmile za ní zaklaply dveře, vrátila se Máša do postele a nevstala z ní až do chvíle, kdy zavolal Andrej. Ani by nezvedla telefon, ale byl to Andrej. Andrej! Jako koráb, který vyhodil kotvu přímo nad její hlavou. Houpá se na vlnách někde daleko na slunci. Někde, kde křičí racci a zní kapitánovy rozkazy. Čeká na ni. Ale ona na nikoho nečeká, jen občas zvedne hlavu a dívá se nahoru: je tam ještě? Nebo už odplul?

Měla bych si udělat jídlo, řekla si Máša. Odšourala se do kuchyně, otevřela ledničku a zůstala bez hnutí stát, protože zapomněla, proč přišla. Máma nakoupila Mášina nejoblíbenější jídla, která teď ležela v přihrádkách osvětlovaná zářivým světlem. Máša si mlčky prohlídla poličky, zabouchla dveře a sedla si na stoličku vedle stolu. Dívala se na mouchu lezoucí po stěně a na nic nemyslela, až se ozval zvonek u dveří. Namáhavě se zvedla a šla otevřít. Na prahu stál Andrej, tváře mu hořely, modré oči svítily. *Je tak pěknej*, poprvé o něm Máša uvažovala v těchto intencích.

ANDREJ

Ta zhubla! lítostí mu bylo do pláče. Andrej si rázně zul boty, shodil bundu a šel do kuchyně. Když se tam Máša o minutu později objevila, Andrej už s našťvaným a soustředěným výrazem vyndával jídlo z lednice na stůl. Ani se na Mášu nepodíval a rychle nastrouhl zeleninu, hodil na pánev kousek masa, postavil vodu na čaj. Se stejnou vojenskou rychlostí jí na talíř naložil ohromnou porci jídla a pak menší sobě. Sedl si, přísně se podíval na Mášu a nařídil jí:

„Jez.“

„Nechci,“ odpověděla mu jako malá holčička.

„Jez,“ zopakoval a sám jí nakrájel maso na talíři. Máša laxně, jako ve zpomaleném filmu, zvedla vidličku a vložila si do úst kousek masa. Andrej zavrčel. Máša začala poslušně žvýkat. Andrej si oddechl a začal taky jíst. Předtím se naobědvat samozřejmě nestihnul.

„Dnes jsme měli výjezd k vraždě,“ řekl, aniž přestal pracovat čelistmi. „Zase jedna z těch pohřešovaných holek. Víš, je to takový celý divný. Nejdřív se ztratí holka. Úplně obyčejná. Žádná modelka

nebo dcera bankéře nebo tak. Nebo moderátorka. Takže únos pro výkupný je vyloučený. Taky nikdo nevolá, že by chtěl peníze. Tak dál. Uplyne měsíc nebo dva a najdeme u ní doma její mrtvolu. Z bytu se nikdy nic neztratí. Stejně tam ani není nic, co by stálo za řeč. Je to vždycky někde na periferii a ty holky mívají takovej, řekněme, ne moc luxusní život. Na těle nemají žádná zranění, jenom mají všechny stejnou strangulační rýhu, takže...“ Andrej se najednou zasekl a dělal, jako že se dává.

Žvanile! nadával si, zatímco teatrálně kašlal. Odvrátil se, vstal a nalil si vodu z kohoutku. Stále otočený ke dřezu mohutnými doušky pil a snažil se získat čas. *Jsem neuvěřitelný idiot! Sotva jsem přišel a hned hrr, začnu žvástat o škrncení! To jí teď ještě chybělo! Natálie měla pravdu! Neměl jsem sem jezdit, když neumím mluvit o ničem jiným než o vraždách!* Andrej se opatrně podíval na Mášu a překvapeně zjistil, že ho sleduje s opravdovým zájmem. Poprvé za poslední měsíc.

A navíc – koukl na talíř – po ohromné porci nebylo ani památky.

MÁŠA

Máša trpělivě čekala, až Andrej dokašle, napije se vody a posadí se.

„A? Co dál?“

„Kresba,“ řekl chraplavým hlasem Andrej. „Dole je napsáno anglicky: Ajngers. Nebo Ajngris. Moje angličtina není nic moc.“

„U sebe ji asi nemáš?“ zeptala se věcně a divila se, proč se Andrej tváří tak spokojeně.

Vida, zubil se Andrej od ucha k uchu. „Mám. Ještě jsem to ani neodvezl na Petrovku. Jen jsem to hodil do obálky na věcné důkazy. Ale podle předběžného šetření tam otisky prstů nejsou. A jestli tam nějaký byly, tak byly starý víc než měsíc a už vyschly.“

Nečekal, až ho o ni poprosí, a šel do předsíně, kde ležela jeho taška. Přinesl průsvitnou fólii, do které kresbu vložil. Máša ji opatrně vzala za okraje a pozorně si kresbu prohlížela. Andrej trpělivě čekal a dojídal zatím maso. Sebral talíře a dal je do dřezu.

„Dáš si čaj?“ zeptal se a otvíral skříňky, jak hledal čaj a sladkosti. Máša si dál upřeně prohlížela kresbu a přikývla.

„Jo. Máma koupila želé v čokoládě. Podívej se na horní policiče. Vlevo.“

Andrej přikývl a vyndal krabičku.

„Je to skica,“ řekla Máša nakonec, když před ni postavil šálek s čajem. „Vidíš, tady studoval polohu ruky, hledal nejlepší způsob.“

„Ten Ajngres?“

Máša se usmála. „Čte se to Engr. Ten malíř se jmenuje Engr, psá-no Ingres.“

„Madam umí francouzsky?“ usmál se Andrej. „Je toho hodně, co o tobě ještě nevím.“

„Mademoiselle,“ ušklíbala se Máša. „A ano, ale jen trochu. Měli jsme francouzštinu na vejšce. Francouzština je jazyk mezinárodního práva. Navíc Ingres,“ poučila Andreje, který se chystal vypustit nějakou uštěpačnost, „je velmi známý malíř.“

Andrej mlčel, ale výraz v jeho obličeji mluvil za vše.

„Zakladatel francouzského klasicismu,“ slitovala se nad ním. „Přesněji neoklasicismu,“ opravila se a zamračila se.

„No, ano, to samozřejmě mění všechno, mademoiselle!“

Máša se odtrhla od kresby a podívala se na Andreje, na tváři se jí mihl úsměv. Andrej ji najednou objal a rychle a pevně ji políbil na rty.

„Jo, a...“ odtrhla se od něj Máša, která se nenechala odvést od tématu, „nějaký Ingres visí v Puškinově muzeu. Na tvém místě bych tu kresbu ukázala odborníkům.“

„To víš, já nemám nic jinýho na práci,“ trhl rameny Andrej, „než trajdat po muzeích! Ty holky se už ztratily tři a máme taky dost jiných mrtvol.“

„Jasně,“ odsekla Máša. Nesnášela takové odpovědi.

„Ale,“ vlídně pokračoval Andrej, „máš ještě svoji průkazku?“ Máša přikývla. „No, tak tam dojdi, trochu se rozhejbej!“ spokojený

Andrej se zaklonil na židli a Máša nakonec prohlédla jeho úmysl dostat ji za každou cenu z domu. I kdyby to mělo být do muzejních sálů s nepříliš čerstvým vzduchem.

Tak jo, pomyslela si, *dostal mě*.

Kresba byla až příliš zajímavá. Máša se o neoklasicismus nijak moc nezajímala, ale tady nebyl třeba přímo odborník. Rozmáchlý podpis v rohu, lehké, ale jisté linie, něžný ovál obličeje, okrouhlé tvary, které jako by přecházely jeden ve druhý: rameno, loket, stehno, kolena.

„Je to kresba rudkou,“ řekla nahlas. „Vynikající skica.“ Podívala se na něj a dodala: „Zítřka zajdu do Puškinova muzea, jestli proti tomu nic nemáš.“ Andrej přikývl. Měla velkou chuť kresbu vytáhnout z průsvitné fólie a sáhnout si na starý pórovitý papír s tmavými skvrnami. Otočila kresbu v obalu a ztuhla.

Na rubu bylo něco napsáno. A nebylo to ani sépiovou barvou ani rudkou. Bylo to napsáno velmi tenkou tužkou, přiosřenou žiletkou, jak to jen šlo, aby se nezlomila.

„*Cherchez la femme*,“ přečetla pomalu a tázavě se podívala na Andreje.

„Za vším hledej ženu?“ usmál se na ni Andrej a usrkl si čaje. „Bánální. To znám i já.“

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou Máša. „Je tu ženy – v množném čísle. Hledejte ženy.“

Andrej si ukousl želé v čokoládě a zamyšleně si ho vychutnával.

„Ženy vražedkyně? Nějaký klub dam ninja?“

Máša pokrčila rameny.

„Myslím, že hledej je tu použito v jiném významu. Přesněji v opačném směru. Ženy nezabíjejí, ale jsou zabíjeny.“

Andrej pomalu odložil nedojedené želé na podšálek s obrázky veselých kohoutků.

„Chceš tím říct, že nám tím vrah naznačuje, že ještě neskončil?“
 V tu chvíli zazvonil naléhavě zvonek u dveří. To mohla být jediné máma. Andrej sebou trhnul a Máša šla otevřít.

Máša otevřela dveře a Natálie okamžitě zaregistrovala, co sem nepatří. Tenisky velikosti 43 a kožená bunda. Bylo zbytečné se ptát, čím jsou. Vrhla na tenisky tak pohrdavý pohled, jako by to byl pár hni-jících krys. Položila tašky, mlčky si zula lodičky, políbila Mášu na tvář a s hlasitým zabouchnutím dveří odešla do svého pokoje.

Máša se vrátila do kuchyně, kde se nervózně ošival Andrej.

Cítil se jako gymnazista, kterého rodiče po návratu z chaty načapali doma se svou dcerou.

„Čtrnáctiletou,“ zachytila Máša jeho myšlenky a povzbudivě se na něj usmála. „To se všechno spraví. Promluví s ní. Tak běž!“

Andrej se okamžitě oblékl a zdržel se u dveří jen dvě minuty, aby ji dlouze a něžně políbil. *Tak dávno jsme se nelíbili!* pomyslela si Máša, když se odtrhla od Andreje a četla v jeho očích stejnou myšlenku.

„Co kdybysme si pronajali byt?“ z ničeho nic plácl on a vypadal najednou šťastně a zasněně. Máša se usmála, nic neodpověděla, jenom se mu přitiskla obličejem k šíji, nasála jeho vůni a trochu ho postrčila směrem k výtahu: „Běž, už běž!“

„Zítřej?“ zeptal se Andrej a ona přikývla. „Zítřej bude nový den.“ Když za ním zamykala dveře, najednou si uvědomila, že dýchá nějak jinak než ještě před hodinou. Jako by ji náhle vytáhl nad hladinu. Pod ní se ještě vlnily stejné vody, ale už tam bylo i nebe, slunce a Andrej. A nové vyšetřování. Ano, a o tom to je. Máša se usmála.

Objevil se nový sériový vrah.